

Андреа Креймър

Книгите от трилогията:

НОЩНА СЯНКА

ВЪЛЧЕ БИЛЕ

КЪРВАВА РОЗА

КЪРВАВА РОЗА

книга трета от трилогията
НОЩНА СЯНКА

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

ЧУВАХ ОТЧЕТЛИВО ВСЕКИ УДАР НА СЪРЦЕТО СИ. ЗВУКЪТ

сякаш се отцеждаше от тялото ми и се разливаше в празното пространство между проблясващия портал и потъналата в мрак къща.

Той беше там. Сигурна бях. Въпреки че не го виждах, нито долавях и най-слаб полъх от топлия му мирис с далечен намек за дим, знаех, че е там. И ме очаква. Но защо? Защо му бе да идва на това самотно място?

Погледът ми обходи сенките, които се раздвижваха всеки път щом облаци се плъзнаха по лицето на луната, и ужасно ми напомняха на призраци. Взирах се в небето, за да не се налага да гледам къщите и подобните на скелети жезела на онези, които бяха останали недостроени. Тук времето сякаш бе спряло. Планинският склон, по който вече нямаше дървета, изсечени, за да направят място за затворена уличка и обръч от къщи, нашепваше за едно недостижимо минало. Поселището Халдис (или поне онова, което трябваше да се превърне в поселището Халдис), се простираше пред мен със своите луксозни къщи, построени специално за глутницата, която двамата с Рен щяхме да оглавим. Леговището на глутницата ни. Нашия дом.

Обърнах се към Адна, мъчейки се да овладее тръпките, които пробягваха по тялото ми.

– Скрый се наблизко. Ще ме чуеш, ако нещо се обърка, а ако ме видиш да тичам насам, най-добре отвори портал

колкото се може по-бързо. Но каквото и да става, не идвай да ме търсиш.

– Добре. – Тя вече отстъпваше към гората зад нас. – Благодаря ти, Кала.

Кимнах, а после приех вълчия си облик. Адна потъна в сенките и след като се уверих, че никой не може да усети присъствието ѝ, се запрокрадвах към къщата. Потънала в мрак и тишина, тя изглеждаше празна, ала аз знаех, че не е така.

Държах муцуната си ниско наведена и непрекъснато душех въздуха. Вятърът духаше към поселището от мястото, където се бяхме появили, и това ме караше да се чувствам уязвима – ако някой се криеше в нощта, щях да го усетя едва когато се сблъскам с него. Ушите ми се движеха напред-назад, напрегнати, ослушвайки се за какъвто и да било знак за живот. Ала не долавях нищо. Нито зайци, тичащи да се скрият под някой храст, нито нощни птици, прелитащи в небето над мен. Това място не бе просто изоставено, то сякаш бе прокълнато и никое живо същество не смееше да пристъпи границите на сечището.

Ускорих крачка, прескачайки преспите по пътя си, докато ноктите ми драцеха по реките от лед, образували се върху улицата. Когато стигнах до предните стъпала, спрях, за да подуша земята, а очите ми проследиха пресните дири от лапи, които се превръщаха в отпечатъци от ботуши, изкачващи стъпалата. Миризмата на Рен бе силна, оставена наскоро. Беше пристигнал съвсем малко преди нас. Бавно се промъкнах на верандата, приемайки човешката си форма, за да отворя замрежената врата. Внимателно натиснах бравата. Не беше заключено и аз открянах вратата. Тя изскърца съвсем леко, ала това бе единственият звук. Вмъкнах се в къщата, затворих след себе си и пуснах резето. Ако някой ме следеше, исках да разбере за появата му.

Отново приех вълчия си облик и поех по коридора. Проследих миризмата на Рен до главното стълбище, мъчейки се да не потреперя, докато минавах покрай входа на трапезарията. Красива дъбова маса (най-вероятно – антика) бе заобиколена от столове. По четири от двете ѝ дълги страни и по един начело и в долния ѝ край. Общо десет. Твърде лесно бе да си представя как се храним около тази маса, как

се закачаме и смеем. Цялата глутница, от която всички сме неделима част.

Бавно изкачих стълбите, като ми се искаше ноктите ми да не тропоят така силно върху твърдото дърво. Когато стигнах до горния етаж, спрях и се ослушах. Къщата ми отговори единствено с тишина. Все така следвайки пътя на Рен, минах покрай три стаи и една баня, докато стигнах до вратата в дъното на коридора. Сърцето ми се блъскаше яростно в гърдите ми, когато прекрачих прага на голямата спалня.

Не бях направила повече от две-три стъпки, когато спрях. Тънки снопове лунна светлина проникваха в стаята, огрявайки внушителното легло с високи абаносови колони в четирите края, жакардови чаршафи и куп сатенени възглавници. Изящни шкафове в същия стил стояха до една от стените, а до съседната, точно срещу леглото, имаше тоалетна масичка с огледало и малко канапенце.

Миризмата на Рен беше навсякъде. Сладкият дъх на горящи дърва, извиващ се под хладно есенно небе, кожени дрехи и изкусителна нишка на сандалово дърво. Затворих очи и се оставих мирисът му да ме обгърне и изпълни със спомени. Трябваша ми няколко секунди, докато успея да тръсна глава, пропъждайки миналото, за да се съсредоточа върху настоящето.

Светлина струеше през високите еркери прозорци, в чиято ниша беше сгушено местенце за сядане, и там, полускрит в сенките, лежеше Рен, неподвижен, облегнал глава на лапите си. И се взираше в мен.

Останахме така – замръзнали, неспособни да откъснем погледи един от друг – сякаш цяла вечност. Най-сетне се насилих да пристъпя напред. Главата му се вдигна рязко, козината по врата му настръхна. Ниско, заплашително ръмжене се откъсна от гърдите му и аз спрях, потискайки инстинктивното желание да се озъбя в отговор.

Без да престава да ръмжи, той се изправи и започна да крачи напред-назад под прозореца. Направих още една стъпка напред и той излая предупредително, оголвайки зъби. Наведох глава, за да не покажа и намек за агресивност, ала напразно.

Мускулите му се напрегнаха и той се нахвърли отгоре ми, повалвайки ме настрани. Изскимтях, когато се плъзнахме по дървения под. Челюстите му изщракаха на сантиметри

от рамото ми, когато се отдръпнах трескаво. Побързах да скоча на крака и избегнах повторното му нападение. Почувствах топлината на дъха му, а кучешките му зъби одраскаха единия ми хълбок. Обърнах се с ръмжене, готова да посрещна следващата му атака. Едва когато той се нахвърли отгоре ми за трети път, ала зъбите му не се впиха в плътта ми, разбрах какво става. Рен не искаше да се бие с мен. А само да ме уплаши.

Изпгнах рамене и изляях.

– *Спри!*

– *Защо не се биеш с мен?* – Той отново оголи зъби и направи крачка настрани; аз сторих същото и ето че двамата бавно се въртяхме в кръг, без да се изпускаме от очи.

– *Не съм дошла, за да се бия.*

Рен се нахвърли върху мен, ала този път аз не помръднах. Ръмжащата му муцуна беше на сантиметри от моята, ала аз не трепнах.

– *Не трябваше да идваш, ако не си готова да се биеш.*

– *Винаги съм готова да се бия.* – Сега и аз оголих зъби. – *Но това не означава, че искам да го направя.*

Ръмженето му бавно заглъхна. Той сниши глава, обърна се и отиде до прозореца, където зарея поглед към небето.

– *Не би трябвало да си тук.*

– *Знам.* – Приближих се до него. – *Нито пък ти.*

Когато се обърна да ме погледне, аз си възвърнах човешкия облик.

Оловносивият вълк примига и само след миг пред мен стоеше Рен и се взираше в очите ми.

– *Защо си тук?*

– Бих могла да те попитам същото – отвърнах, прехапвайки устни. Това, че Рен прекарваше часове наред в празната къща, построена за нас двамата, не бе причината да съм тук. Ала ми беше трудно да прогоня тези мисли. В тази стая, в тази къща, на този планински склон всичко се въртеше около нас двамата. Останалата част от света сякаш бе изчезнала. Търсачите. Войната.

Очите му припламнаха, ала после помътноха.

– *Хубаво място да останеш сам.*

– *Съжалявам.* – Думите бяха като лед в гърлото ми.

– *За какво?* – Усмивката му бе остра като бръснач и аз потреперих.

– *За всичко.* – Не бях в състояние да го погледна, затова закрачих из стаята, без да спирам поглед върху нищо по-специално. Мебели с празни чекмеджета. Легло, в което никой нямаше да спи.

– *За всичко* – повтори Рен.

Когато той проговори, аз стоях от другата страна на леглото. Обърнах се, за да го погледна.

– *Рен, дойдох, за да ти помогна. Всичко може да е различно.*

– *Нима?*

– *Можеш да си тръгнеш оттук.*

– *И защо да го правя? Това е моят дом.* – Пръстите му докоснаха сатенените чаршафи. – *Нашият дом.*

– *Не, не е.* – Здравно стиснах една от колоните на леглото. – *Не сме си го избирали. Избраха го вместо нас.*

– *Ти не го избра.* – Той заобиколи леглото. – *Аз мислех, че бихме живели добре тук.*

– *Може би.* – Ноктите ми се впиха в лакираното дърво. – *И все пак не ние щяхме да сме си избрали този живот. Дори и да беше хубав.*

– *Никога не си го искала. Нали?* – Ръцете му бяха свити в юмруци до тялото.

– *Не знам.* – Сърцето ми беше учестено. – *Никога не съм се питала какво всъщност искам.*

– *Защо тогава избяга?*

– *Знаеш защо* – отвърнах меко.

– *Заради него* – изръмжа Рен и като сграбчи една възглавница, я метна през стаята.

Направих крачка назад, мъчейки се да звуча спокойно.

– *Не е толкова просто.*

В мига, в който спомена Шей, нещо в мен се раздвижи. Все още бях тъжна, но изведнъж се почувствах по-силна. Шей не просто бе променил пътя на живота ми. Той бе променил и мен самата. Не, не ме промени. А ми помогна да се боря за истинското си аз. А сега бе мой ред да сторя същото за Рен.

– *Нима?* – Той ме изгледа гневно.

– *Щеше ли да намериш сили да го убиеш?* – попитах, за-

държайки погледа му. – Така ли би искал да започнеш живота ни заедно?

Част от мен не искаше да знае отговора. Възможно ли бе наистина да желае смъртта на Шей? Ако грешах за Рен, идването ми тук беше ужасна грешка. Щяхме да се бием и щеше да ми се наложи да го убия. Или пък той щеше да убие мен.

Рен оголи острите си зъби насреща ми, ала после въздъхна.

– Разбира се, че не.

Бавно заобиколих леглото.

– Това е единственият живот, който те могат да ни предложат. Да убиваме хората, на които всъщност би трябвало да помагаме.

Рен гледаше как се приближавам, без да помръдва.

– Рен, Пазителите са истинският враг – продължих аз. – Досега сме се били на погрешната страна.

– Как можеш да си сигурна?

– Защото сега познавам Търсачите. И им имам доверие. Те ми помогнаха да спася глутницата ни.

По устните му се разля сурова усмивка.

– Част от нея.

– Останалите сами направиха своя избор.

– Но не и аз? – Очите му бяха обсидиановочерни, гневни. Ала не мислех, че гневът му е насочен към мен.

Когато затворих за миг очи, неспособна да понеса вълната от съжаление, която нахлу в погледа на Рен, изведнъж се озовах обратно във Вейл, в една килия дълбоко под клуб „Едем“.

Отново усетих отчаянието в гласа на Рен и страха в моя.

„Казаха, че трябва да го направя.

– Да направиш какво?

– Да те прекърши.“

Потреперих, връхлетяна от спомена за това как той ме праща в стената и вкус на кръв изпълва устата ми. Заповядах си да се върна в стаята и отворих очи. По изражението на Рен (сякаш му се гадеше) разбрах, че и неговите мисли го бяха отвели на същото място.

Преглътнах мъчително и стиснах ръце, за да не се разтреперят.

– Надявам се, че не.

Той продължи да ме гледа безмълвно.

– Не вярвам, че си искал да ме нараниш – продължих. – И не мисля, че би го сторил, дори ако Монроу не беше...

Думите заседнаха в гърлото ми. Така беше, но това не можеше да заличи спомена. Ужасът на онези мигове се бе запечатал в костите ми.

– Нямахте да го сторя – прошепна Рен.

Кимнах, макар да не бях сигурна, че го вярвам. Единственото, което имаше значение сега, бе да му помогна да се махне оттук, далеч от света, способен да го превърне в някой, който би могъл да ме нарани. Той понечи да вдигне ръка, сякаш искаше да докосне бузата ми, ала бързо я отпусна.

– Търсачите ли те изпратиха да ме откриеш?

– Донякъде.

Веждите му подскочиха.

– Монроу искаше да те намери – обясних и видях как той стисна зъби.

– Мъжът, когото б... Мъжът, когото Емил уби.

Забелязах как спря. Не искаше да нарече Емил свой баща.

– Рен. – Посегнах и го улових за ръката. – Знаеш ли?

Пръстите му стиснаха моите.

– Вярно ли е? Наистина ли Емил е убил майка ми?

Кимнах и усетих, че от очите ми се стичат сълзи.

Рен издърпа ръката си от моята и зарови пръсти в тъмната си коса, притискайки слепоочията си. Раменете му потръпнаха.

– Толкова съжалявам.

– Онзи мъж. – Гласът му изневери за миг. – Онзи мъж, Монроу. Той е истинският ми баща, нали?

Наблюдавах го, чудейки се как бе успял да се досети.

– Откъде знаеш?

Не беше минало много време от битката в подземие то на „Едем“ и този изпълнен с напрежение момент. Познавах Рен, откакто бяхме кутрета, но ми се струваше, че през последните двайсет и четири часа и двамата бяхме остарели с десетилетия.

„Емил избухна в смях. Рен все още бе приклепнал между баща си и Монроу и оловносивите му очи припламнаха, когато видя Търсача да свежда мечовете си.

– Няма да сторя зло на момчето – рече Монроу. – И ти го знаеиш.

– Така и предположих – каза Емил и погледна към ръмжащите млади вълци. – Погрижете се да не може да избяга. Време е Рен да отмъсти за майка си.

– Рен, недей! Той лъже. Всичко е лъжа! – изпищях аз. – Ела с мен!

– Тя вече не е една от нас – изсъска Емил. – Спомни си как постъпи с теб, как обърна гръб на всички ни. Подуши въздуха, момче. Тя вони на Търсачи. Тя е предателка и уличница.

Той ме изгледа яростно и свирепият пламък в очите му ме накара да отстъпя.

– Не се тревожи, хубавице. Ще дойде и твоят ден. И то по-скоро, отколкото предполагаш.

Внезапно усетих, че политам настрани – Конър ме бе сграбчил за ръката и ме дърпаше към вратата, която вече никой не охраняваше.

– Не можем да го изоставим! – изкресях.

– Нямаме друг избор. – Конър залитна и се блъсна в мен, когато опитах да се освободя, но бързо си възвърна равновесието и обви ръце около кръста ми.

– Остави ме да се бия! – съпротивлявах се аз; трябваше да се върна, но не исках да нараня Търсача, който ме теглеше към вратата.

– Не! – Лицето на Конър бе като издялано от камък. – Нали го чу! Трябва да се махаме. И ако се преобразиш, кълна се, ще те нокаутирам!

– Моля те!

Очите ми запариха, когато видях зъбите на Рен да проблясват, а дъхът ми спря, когато Монроу пусна мечовете си на земята.

– Какво прави! – извиках и се дръпнах, така че Конър да не може да ме сграбчи отново.

– Това е неговата битка – с мъка процеди той. – Ние нямаме място в нея.

Рен отскочи назад, когато оръжията издрънчаха на пода пред него. Въпреки че козината по гърба му все още бе настръхнала, ръмженето му стихна.

– Чуй ме, Рен. – Без да обръща внимание на другите вълци, които се приближаваха към него с жестока неумолимост,

Монроу приклепна, така че погледът му да се изравни с този на Рен. – Все още имаш избор. Ела с мен и ще разбереш кой си в действителност. Остави всичко това зад себе си.

Краткият, остър лай, откъснал се от гърдите на Рен, завърши с объркано изскимтяване. Останалите три вълка все така настъпваха, без изобицо да ги интересува, че врагът им току-що бе свалил оръжие.

Ръката на Конър се обви около врата ми, улавяйки ме в болезнена хватка.

– Не бива да гледаме – отсече той и с усилие ме задърпа към прага.

– Рен, моля те! – провикнах се. – Не избирай тях! Избери мен!

Чул отчаянието в гласа ми, Рен се обърна и видя как Търсачът ме извелича през вратата. В следващия миг си възвърна човешката форма и недоумяващо се вгледа в протегнатите ръце на Монроу.

– Кой си ти? – попита и направи крачка към него.

Гласът на Монроу потрепери:

– Аз съм...

– Достатъчно! Ти си глупак, момче – изръмжа Емил, преди устните му да се изкривят в усмивка към Монроу. – Досуц като баща си.

А после скочи, преобразявайки се във въздуха – кълбо от козина, зъби и нокти. Пред очите ми той повали Монроу и склочи челюсти около гърлото на невъоръжения мъж, миг преди Конър да ме повлече по коридора с главоломна скорост.

Рен проговори, без да ме поглежда, изваждайки ме от мъглата на спомените.

– Когато пусна мечовете си, помислих, че е луд. Или че иска да умре. Ала нещо в миризмата му ми направи впечатление. В нея имаше нещо познато.

Гледах как се бори да продължи да разказва.

– Но думите на Емил... не ги разбрах веднага. Докато той... докато Монроу не беше ранен. Мирисът на кръвта му. Веднага почувствах връзката.

– Обичал е майка ти. – Готова бях да се закълна, че горещите сълзи, които се стичаха по бузите ми, оставят следи от изгорено. – Опитал се да ѝ помогне да избяга. Част от глутницата на Бейн възнамерявала да се разбунтува.

– Когато съм бил на една година.

– Да.

Рен приседна на леглото и зарови лице в ръцете си.

– Монроу остави писмо. – Аз коленичих пред него. – Искаше да ти помогнем да избягаш.

– Вече няма значение.

– Как можеш да го кажеш!

Рен повдигна глава. При вида на измъченото му изражение в гърдите ми сякаш се впиха хищни нокти.

– Къде е мястото ми, Кала? Аз не принадлежа на онзи свят. Дори ако майка ми се е опитала да отиде там, а баща ми е бил част от него. Сега и двамата ги няма. Мъртви заради живота, на който принадлежа. Нищо не ме свързва с Търсачите. За тях мога да бъда единствено враг.

Твърде добре разбирах какво изпитва. И двамата бяхме изгубили толкова много. Глутницата ни беше разпокъсана. Семействата ни – съсипани. Ала все още имаше надежда. Търсачите се доказаха пред мен, когато се бих рамо до рамо с тях. Те не бяха толкова различни от Стражите. И те бяха воители, и те, като нас, проливаха кръвта си един за друг. Враговете ни бяха станали наши приятели и вълците можеха да открият нов дом сред Търсачите. Вярвах го, ала трябваше да накарам и Рен да го повярва.

Взех ръцете му в своите и силно стиснах пръстите му.

– Все още си свързан с Търсачите.

Пламенният начин, по който го изрекох, го сепна.

– Какво?

– Монроу има дъщеря. Името ѝ е Ариадна.

– Дъщеря? – повтори Рен.

– Имаш сестра. Полусестра.

– Коя е майка ѝ? – Той стоеше като вцепенен, а в очите му бушуваше същинска буря от чувства.

– Жена, която му помогнала, докато скърбял за Корин – обясних аз. – Ала майката на Адна също е мъртва. – Наведох глава, мислейки си за това колко много животи бе погубила тази война. После обаче изтласках болката назад, насочвайки цялото си внимание към Рен. – Тя е с две години по-малка от нас. И именно тя е причината да съм тук.

– Тя е причината – повтори той.

– Да – потвърдих и сбърчих вежди, когато Рен се намръщи. – Трябва да вървим.

– Ти трябва да вървиш – промълви той. – Те искат Шей и теб. Дори и със сестра, за мен няма място в това уравнение.

Думите му ми подеждаха като шамар.

– Не е достатъчно. – Той ме погледна с тъга. – Тя е Търсач, а аз – Страж. Какво съм без глутница?

Стомахът ми се сви. Колко пъти си бях задавала съвсем същия въпрос! Глутницата бе истинската същност на една алфа. Ние се раждахме, за да предвождаме, да създадем неразривна връзка с глутницата си. Отнемеха ли ни това, животът ни губеше смисъл.

Очите на Рен не се откъсваха от мен.

– Какво искаш ти?

– Какво? – зяпнах го аз.

– Можеш ли да ми посочиш причина да дойда с теб?

– Вече го направих – отвърнах, потрепервайки, когато осъзнах какво всъщност ме пита.

– Не. – Той се приведе към мен. – Даде ми различни причини, но не и твоята.

– Но... – Гласът ми бе задавен, несигурен.

Пръстите му проследиха дирите, които сълзите бяха оставили по бузите ми. Леко докосване, едва доловимо. Ала въпреки това накара кожата ми да пламне.

– Дай ми причина, Кала – прошепна той.

Не можех да откъсна поглед от очите му. Кръвта бушуваше в ушите ми, във вените ми сякаш бушуваше пожар.

Прекрасно разбирах за какво ме моли. Ала не можех да му дам онова, което искаше.

Тъмните му очи бяха пълни с болка... болка, която си мислеше, че единствено аз мога да излекувам.

– Рен – прошепнах. – Искам...

В следващия миг телата ни вече се допираха и подстриганата ми коса докосваше бузата му, докато се навеждах да го целуна. Устните ни се срещнаха и в следващия миг аз вече потъвах в забрава. Целувката стана по-дълбока, настойчива, жадна. Той ме повдигна и аз обвих крака около кръста му, така че телата ни си паснаха свършено. Целувките ни бяха наситени с такава неутолима нужда, така продължителни

и яростни, че едва успях да си поема дъх. Той ме положи върху леглото. Нашето легло.

Ръцете му се плъзнаха под блузата ми, помилваха корема ми и пое нагоре, повдигайки сутиена ми. От гърлото ми се откъсна стон и аз впих зъби в устната му, опивайки се от тежестта на тялото, притиснато в моето, движещо се с ритъма на моето.

Под допира на пръстите му кожата ми сякаш оживяваше, готова да лумне в пламъци като прахан под запалена клечка. И да изпепели всеки страх, всяка тъга, всяка жестока загуба.

Чух собствения си вик на наслада, когато устата му проследи пътечката, прокарана от ръцете му, и трескаво се опита да събере мислите си, разпилени от напора на жаркото усещане.

„Не бива да правя това. Не трябва да го правя.“

За миг стаята сякаш се завъртя около мен, когато извиках в съзнанието си образа на Шей. Той първи бе отворил този свят за мен. Неговите ръце, неговото тяло за първи път бяха възпламенили душата ми. Бях го желала толкова силно и в онзи момент, сигурна, че Рен е изгубен, че е избрал пътя на Пазителите, бях удавила мъката си, оставяйки се да бъда повлечена от вълната на копнежа по Шей.

Но ако Рен не бе направил своя избор? Ако го бяхме изоставили твърде рано? Ако Монроу се окажеше прав?

Преди, винаги когато се озовавах в подобно положение с Рен, бях възпирана от законите на Пазителите, неизменно сковавана от страх да се отдам на страстта, която той разпалваше в мен.

Обичах Шей. Ни най-малко не се съмнявах в това. Ала не можех да отрека бурната реакция, която Рен и страстното му желание предизвикваха у мен. Зачудих се дали между нас не съществува връзка, която не може да бъде разкъсана; връзка, изкована от общото ни минало, от болката на живота ни като Стражи. Можеше ли тази връзка да е по-силна от новопокълналата любов, зародила се между мен и Шей?

Ръката на Рен се плъзна между бедрата ми и аз потреперих. Тялото ми знаеше какво предстои и крещеше за още. Ако бях хранила илюзията, че близостта, изживяна с Шей, бе успяла да задуши притегателната сила на Рен и неговите

милувки, този миг я прогони. През онази нощ, споделена с Шей в градината, за първи път бях вкусила тайните на любовта и бях опиянена от желание да позная начините, по които Рен можеше да събуди тялото ми за живот. Запитах се дали ако го даря с това удоволствие, нямаше да отнема мъничко от ужасите, които бе преживял по моя вина. Допирът му ме върна назад във времето, обратно в едно минало, където бяхме заедно, както открай време трябваше да бъде. Едно минало, където майка ми бе жива, а брат ми не бе прекършен.

Устните ни отново се намериха и аз зарових пръсти в тъмната му коса.

– Обичам те – промълви той, прекъсвайки целувката ни за миг. – Винаги съм те обичал.

Сърцето ми прескочи един удар.

– Аз...

Струваше ми се, че Шей е до мен и шепне в ухото ми.

„– Обичаше го, нали?“

– Да.

– *Но не така, както обичаш мен.*

– *Обичам те.“*

Той бе единственият, комуто бях казвала тези думи, и не исках това да се промени.

„Какви ги върши, по дяволите?“

Обичах Рен. Все още го обичах. Ала това място, тези съкровени призраци, които ме задържаха в тази стая, върху това легло, нашепвайки за минали обещания и откраднати мечти – те вече не бяха моят живот. Да се бавим тук, независимо от чувствата ми, ни пречеше да избягаме от една съдба, която не бяхме избирали за себе си.

Пулсът на Рен беше учестен. Той отново ме целуна, ала на мен ми се струваше, че се намирам в прегръдките на неспокоен дух, който ме преследва, а не на любовника, когото желях.

– Почакай – прошепнах. – Моля те, почакай.

– Недей. – Устните на Рен се спуснаха по шията ми. – Не го прави, Кала. Не се опитвай да си тръгнеш. Просто остани тук. Бъди с мен.

Нима не го виждаше? Че „тук“ не съществува. Това място

бе празно, изпълнено единствено с тъга, а ако останехме – и със смърт.

– Рен. – Бутнах го назад нежно, но твърдо. Започвах да изпадам в паника, но не исках да си проличи. Трябваше да подберам много внимателно всяка своя дума, всеки жест. И най-малката грешка можеше да накара Рен да се върне при Пазителите. Макар да не можех да бъда с него по начина, по който той искаше (не тук, не сега... може би дори – никога), няхах намерение да го изгубя. – Не е безопасно.

– Какво? – Той се изправи и примига насреща ми. – О! Да, разбира се. Виж, Кала, съжалявам за другите момичета. Знам, че за теб може да е неловко и със сигурност не беше честно, но ти се кълна, че винаги съм внимавал. Напълно здрав съм. Безопасно е.

Аз го зяпнах, а после избухнах в смях.

– Не те лъжа. – Рен изглеждаше леко засегнат от реакцията ми.

– Не е това – отвърнах, мъчейки се да си поема дъх. – Вярвам ти.

– Добре. – Той се усмихна и се приведе за нова целувка, но аз се отдръпнах; този път нямаше да попадна в капана на страстта, която ме бе хванала неподготвена първия път. Това място бе опасно и за двама ни.

– Не – казах. – Не е безопасно, защото онези, които построиха тази къща, искат да ме видят мъртва. Губим време, с което не разполагаме. Трябва да вървим.

– Още не. – Той посегна към мен. – Не сме в опасност. Никой не идва тук. Никога.

Неволно потреперих, питайки се колко ли пъти бе идвал в тази къща. Колко ли пъти се бе виждал принуден да бъде вълк единак, вместо предводител на глутницата?

– Засега. – Отдръпнах се настрани, за да избегна ръцете му. – Адна ни чака навън. Твоята сестра.

Изражението на Рен се преобрази и аз си отбелязах реакцията му наум, в случай че някога ми потрябва. Алфа инстинктите на Рен (нуждата да предяви претенциите си върху мен) можеха да бъдат озаптени от Адна. Тя бе семейството, от което той *наистина* се нуждаеше. Сестра му бе единствената му връзка с едно минало, което му предлагаше избав-

ление от бруталността на Емил. От болезненото знание, че майка му е загинала от ръцете на Пазителите и че той никога не бе имал възможност да опознае истинския си баща.

– Можем да поговорим за това, когато се върнем в Академията. – Побързах да оправя дрехите си, мъчейки се да не обръщам внимание на чувството за вина, което ме раздираше. То ме връхлиташе едновременно от две страни: не знаех какво да кажа на Рен щом се махнем от Вейл; не знаех и какво да кажа на Шей за случилото се тук. Собствените ми чувства бяха една оплетена бъркотия, в която сякаш никой не можеше да въведе ред.

– Няма да се измъкнеш така – изръмжа той, придърпвайки ме към себе си. – Няма да те пусна да си отидеш. Не отново.

– Знам – отвърнах, без да се съпротивявам, когато той ме целуна, като в същото време се питах колко дълбоко се закопавам сама. Ала се боях, че ако кажа каквото и да било, с което да разбия надеждите на Рен, той ще размисли и няма да поиска да дойде с мен. А това не биваше да се случи.

– Добре.

Почувствах, че се усмихва, докато ме целуваше.

Излязохме от спалнята и забързахме по стълбите. Когато стигнахме до входната врата, той поспря и се огледа наоколо.

– Жалко. Къщата наистина си я бива.

– В живота има и по-важни неща от къщите – отвърнах, посягайки към бравата.

Рен сложи ръка върху моята.

– Има още нещо, което трябва да ти кажа, преди да тръгнем.

– Какво? – попитах нетърпеливо, тъй като исках по-скоро да отидем на безопасно място, далеч от изкусителната атмосфера, която витаеше тук.

Рен се приведе и устните му докоснаха бузата ми, докато отварях вратата.

– Косата ти ми харесва така.